

Obsah

Kronika

Tábor	3
Tygrí puťák - Český les	20
Tygrí družinovka s Broukem	27
Podzimní sraz	28
Podzimní tábor - Holostřevy	31
Kec s dražbou	36
Drakiáda s Ginkgem	37
Tygrí schůzka v podzémí	38

NáŠUP

Zkapalněné názvy písní	39

Proč čtu ŠUP

Ginkgaři

„V ŠUPu se dozvíme, kde se nachází tábor, který můžeme přepadnout.“

Poděkování

Na současném čísle se podílelo opravdu mnoho lidí a patří jim za to velký dík. Nevím, zda se mi podaří vyjmenovat všechny, každopádně, kdo přiložil ruku k dílu, tak to ví, a já mu tímto děkuji a mám radost, že je nás na ŠUP víc.

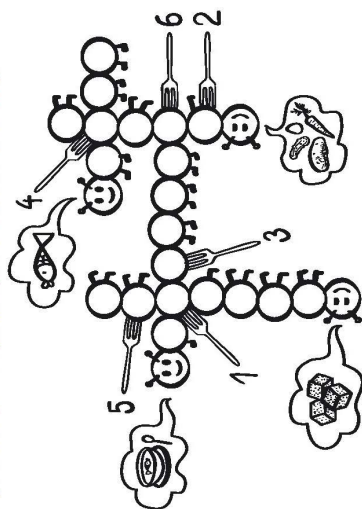
Vtipovi děkujeme hlavně za neúnavné psaní zápisů, ke kterým se nikdo nepřihlásil, a dopisování případných chybějících. Lukáš přepsal celý táborový zápis! Klobouk dolů. Vyluštit z některých škrabopisů slova muselo dát celkem zabrat. Vinyl, 100nožka, Vtip, nově také třeba Už fotí. Není bohužel v našich silách u každé fotky uvést jejího autora, takže vám všem děkujeme aspoň zde. Vinyl se účastnil obou Tygrích redakčních schůzek, druhou vedl. A zejména děkuju právě všem Tygrům, kteří se těchto redakčních schůzek zúčastnili - odvedli jste na ŠUPu spoustu práce (výběr fotek, popisky k fotkám, Proč čtu ŠUP, Bylo nebylo atd.).

Petra

Šifra

19) JIHOAFRICKÉ HOUSENKY

Speciálnítiou jihoafrických Vánoc jsou na slunci sušené housenky marmitáče habrového. Mají chuť podobnou čaji a jsou velmi výživné. Vyměnili byste to za naše vánoční dobroty?

CRYPTOMANIA

Tábor – Odysseovy cesty

2.-24. 7. 2022

1. den

Měli jsme sraz na Hlaváku poměrně brzo – v 5:19 – a v klidu odjeli vlakem do Kaplice. Cestou na tábořiště jsme se roztrousili na malé skupiny. Když už všichni dorazili, tak se začalo pracovat (mimo jiné bylo potřeba odnést pokosenou trávu, protože bylo málo lidí na přípravě :(Tak možná když nás bude na příště více, tak to nebudeme muset odnášet na táboře.). Poté jsme začali stavět týpka a když byly postaveny, tak jsme si k večeři opekli moc dobré špekáčky a šli jsme spát.

Kaštan

2. den

Když jsme ráno vstali, tak jsme začali dělat postele a pak jsme si dali moc dobrý Vandou uvařený těstovinový salát. Po obědě jsme šli dělat lining a po

Hnízdí...

té jsme začali dělat kuchyň a jiné práce – já jsem dělal s Vinylem přehrádku a bylo to fajn až na jednu maličkost - stál jsem v potoce tak dlouho, že jsem přestal cítit chlad, a poté když jsem vylezl, tak jsem byl úplně ztuhlý (*a taky jste ztratili rejček pozn. red.*). Poté jsem byl úplně ztuhlý. Poté byly k večeři rohlíky s pomáskem a salát s olivami. Nakonec jsme ulehli do nových postelí.

Kaštan

3. den

Dostavovala se kuchyň a hrála se hra v muldičkách, při které Šima podváděl – nedal nám body, i když podle pravidel musel. Potom jsem kopal díru na stožár za písničkové kartičky a k večeři bylo kuře na paprice.

Kaštan

4. den

Poprvé byl nástup, dal jsem si bosotu, bdění a bezcukrovost (*nová zkouška, která letos nahradila hladovku, pozn. red.*). Pak byly praxe, já jsem se Stonožkou zkoumal potok a dost mě to bavilo a potom jsem měl službu a uvařili jsme téměř plnou studnu těstovinového salátu. Poté byla hrátka poslepu, při které odvedli Paviána na přežití. Pak byla ještě jedna hrátka, tentokrát už větší, a poté už byly tortily k večeři a všichni kromě mě šli spát. Jen já teď ve 2:40 ráno píšu tento zápis na bdění.

Kaštan

Proč táhá ten dekl od popelnice?

5. den

Hned ráno jsme zjistili, že náš tábor přepadli, a já jsem zjistil, že šli cestou, kde jsem měl osamělou hlídku. Loupežníci odnesli mouku, cukr, sůl a budík. Krteček je chtěl dohonit, ale oni zdrhli. Za chvíli jsem vyšel z týpý a oni byli u laviček u kuchyně. A potom se všechno vyřešilo a byli to GYNGAŘI. Když jsme je pohostili, Vinil na vůdce vylil vodu a on (*Tadeáš, pozn. red.*) po Vinylovi skočil a trochu ho napálil. Potom nám pomohli s hrou tím, že nás chytali. (*Pro podrobnosti si přečtete zápis ze ŠUPu 63 pozn. red.*)

Ríša

7. den

Dnes ráno jsme se probudili do mokrého dne. K snídani byly jáhly a pak se hrála hra. Po hře Gingkaři odešli a byla další hrátka. Následně byla svačina, na kterou přijel Brouk. Potom se šlo do sněmáku a spát.

Poník

8. den

Po ne příliš hřejivém probuzení se na rozcvičce hrála napřed cvakačka a potom zvedačka. Ke snídani byly rohlíky a následoval nástup. Na nástupu byl Vincent určen čertem na večerní slavnostňák. Hned po nástupu proběhly praxe – bylinky, střelka, oheň, uzly a potok. Po praxích se hrála vybíjená, po které se všichni vrhli na oběd, ke kterému byly řízky. Bylo sychravo a tak většina trávil polední klid v týpkách. Následovalo čtení a pak hra v muldičkách – probíhání mezi Skillou a Charibdou. Po hře šla služba do kuchyně a ke svačině byly chleby s celorovou pomazánkou. Pak se spustil velký liják a nic. Chvilí před večerí, ke které byla pórková polévka, se vrátil Vtip z přežití. Nedlouho po večerí byli spískáni papírníci a začal slavnostňák. Vincentovi se podařilo zapálit hranici velmi dobře. A jakmile skončila slavnostní část ohně, končil pro většinu i den.

Marino

9. den

Probudili jsme se do chladného, ale i občas slunečného dne. Zahájili jsme ho intenzivní rozcvičkou u kamenných věží. Násle-

Spiderman...

(šeptem) „Uži, mě kouká hlava!“

doval výborný porridge s velice kašovitou strukturou a málem ovoce. Po vydatné snídani následoval nástup a po něm jsme se rozloučili s Petrou, Stonožkou a Maďalem.

Hned v závěsu následovala hra, při které jsme stavěli pevnosti v lese a potom je dobývali. Nejlepší pevnost měli samozřejmě žlutí, ale bohužel nakonec asi o sekundu prohráli. Znavení hrou se všichni odebrali do svých týpek a vyčkávali oběda. K obědu bylo kuřecí maso se smetanovo-liškovou omáčkou a rýží, které všem moc chutnalo. Po obědě byl polední klid, při kterém z nějakého důvodu všichni zkoušeli stojky na hlavě. Následovaly praxe. Já, Pavián a Marino jsme byli na praxích u Vandy a Kristiána, kde jsme zkoumali potok a našli jsme v něm spoustu breberek. Pak byla svačina, jogurt s borůvkami, a rozloučili jsme se s Brokem a Honzou. Hned na to jsem já a Marino měli připravenou hru spojenou s bájí o Minotaurovi a Théseovi. Byla po dvojicích a vyhrál Api a Homér. Jakmile se všichni vrátili z hry byla večere. Služba rádců nám uvarila spoustu boršče, který

zajisté hromadě lidí chutnal. Já osobně jsem měl za úkol to jíst s čínskýma hůlkama. Den jsme zakončili ve sněmáku vyhlášením výsledků hry a extra krátkým palermem.

Už

10. den – družinovka Kamzíků

Ráno jsme z tábora vyrazili v cca 11:00 hodin. Došli jsme do Sedlice, kde jsme natočili vodu z Karlova pramene. Kousek před Zátoní jsme si dali oběd (*Vinyl řekl Pepíkovi, aby tam místo kousek za Sedlicí napsal kousek před Zátoní pozn. red.*). Potom jsme tam odpočívali (flákali se) asi 2,5 hodiny. Pak jsme došli kousek za Zátoň, kde jsme hledali tábořiště. Tábořiště jsme našli u takového docela velkého potoka, který se jmenuje Zátoňský potok. Původně jsme si chtěli vzít vodu z něj, ale Kaštan našel malý pramínek, z kterého jsme si vzali vodu na večeri, kterou jsme si začali vařit asi v 19:00 a dovarili jsme jí asi v 21:00. K večeri jsme měli miláno, když jsme dojedli, tak jsme umyli nádoby a šli spát.

Pepík

Aktivní polední klid

10. den – družinovka Ptakopysků a Stegosaurů

Ráno jsme vstali na budíček (někteří nevstali) a šli jsme na rozcvičku (na tu taky někteří nešli). K snídani byly jáhly a pak nástup, kde se oznámilo, že se jde na družinovky. Všichni se šli zabalit a Vanda mezitím kula pikle. Vzhledem k tomu, že nám ze včerejška zbylo úplně ultimátně moc boršče, se Vanda rozhodla ho udat, takže Kristián a Bart během dneška pravděpodobně objevili překvapení ve formě boršče ve skleničce. Potom, co si všichni dobalili, jsme se vydali na cestu, každý dostal jablko a mrkev na následující dny a Ríšovi se povedlo to sníst už v táboře. Vyrazili jsme do Sedlice, kam s námi šla ještě bosá Vanda. Napustili jsme si tam flašky a pokračovali dál v cestě, ale už bez Vandiska. Kus za Osekem jsme si dali oběd a pak jsme šli do Silničních domků. Z těch jsme šli fakt dlouho po dlouhý cestě a potkali jsme hnědého huskyho, o kterém Marino prohlásil, že vypadá jako Bat pes (od Batmana).

Mrkev

11. den Neexistuje

12. den

Ráno začalo jako obvykle rozcvičkou, jen tentokrát se hledaly písničkové kartičky. Po nástupu si týmy vybraly, jakou z řeckých bájí ztvární jako divadlo. Mezi tím, co děti nacvičovaly divadla, postavili jsme s Pupkem hřiště na volejbal.

Nakonec jsme měli možnost zhlédnout báje o Prométheovi, Heráklovi a Daidalovi, Ikarovi. Mně osobně se nejvíce líbil Ríša/Kecka v roli strastí a nemocí z Pandoiny skříňky.

Nejsem si jistý, co se dělo po odehrání divadel, ale já jsem hrál volejbal.

Po obědě ze zbytků byla hra v muldách na Bartinu báji. K svačině byl puding, po kterém jsme šli na nově posečenou louku nad Medvídkem hrát kolíky. Služba rozhodla, že večeri dostane jenom ten, kdo se nejdříve umyje, což nepotěšilo Filipa, který má za vůli umýt se před snídáním a po večeri, takže se dnes umyje celkem třikrát. Po

večeři jsme chvíli hráli ve sněmáku, ze kterého je teď kabriolet kvůli vyhánění sršňů, pak jsme šli spát.

Otepluje se.

Krteček

13. den

Ráno byl porridge a byl velmi chutný. Potom se četlo a pak se stavěly vory na hru. Následně byly rukodělné práce a vařil se oběd - smažák s bramborama. Byl ho přebytek. Po poledni se šlo koupat do Zubčic. Kristián plaval oblečený a skákal do vody všemi možnými způsoby. Vrátili jsme se Tatouchovo zkratkou lesem. K večeri byla květáková polévka a Oliver si dal stříhací maraton. Nakonec se všech osmi ešusů zbavil. Byl zastřešen sněmák. Zbytek večera se nic zvláštního nedělo.

Api

14. den

Ráno jsme šli s Oliverem na nákup a vůbec jsem nepoznávala tu cestu (šla jsem poprvý za tábor do Zubčic.). Reálně je to tam celý vysekaný a je to fakt děsivý.

Že by nový spiderman?

K snídani byly rohlíky a Tobiáš dostal za vůli, že musí celý den nosit batoh s 10 kily (snížili jsme mu to na 8). Pak byl nástup, kde se oznámilo, že přijede návštěva z daleka a taky přijela - Kristián jako boha-

„Néééééé...“

Letos proběhla na táboře i nedělní škola

tý tlustý Balkánc, Vinyl jako Slovák, Bart jako žena, Pupek jako Arab, Oliver jako izraelský model, já jako návrhářka z Itálie, Šíma jako Hans Ferdinand z Německa a Prokop jako Janek Rubeš. Úkolem bylo nás nějak „okrást“ o co nejvíce peněz (kartiček). Objevil se tu kostel, který se proměnil v nevěstinec, v ulicích náměstíčka se prodával kokain, zatímco přímo uprostřed byla aréna, kde probíhaly zápasy. Taky tu byly dvě věštiny, obchůdky s pokrmy, taxík a navigátoři k letišti, pak tady byli tací, kteří svoje povolání nebo atrakce měnili každých 10 min. Například Marino, který se z kostelníka stal provozovatelem nevěstince, pak směnárnou, potom policajtem a nakonec lupičem. Bylo tu taky scamující ATMko, který provozoval Už.

Pupek si chce koupit pití.

Někdo: „Ty teroristo!“

Tonda: „On myslel turisto.“

Pak byly rukodělny (lukostřelba, deskovky, dřevo výrobky, lodičky apod.). Po

nich byl asi za pět hodin oběd (ale služba to stihla přesně na minutu tak, aby neletěla). K obědu byly špekové knedlíky, přičemž jsem zjistila, že posledních skoro sedm let žiju ve lži – na pečeti (tábor 12 pečeti 2016, pozn. red.) jsem prý údajně prospala den a já jim to celou tu dobu věřila všem :) Po poledňáku se hrála Lukášova hra, která spočívala v tom, že se běhalo po šifrách a my je chytali. Potom se šlo na borůvky, zatímco Oliver, Šíma a Prokop šli pro Stegíky.

Mrkev

15. den

Tento den začal chladným ránem, během za neubdělým Apim a snídaní, což byly jáhly s jablíčky. Dopoledne se družinky vydaly na výlety po okolí. Tygři šli společně na Hamr a poté každý sám na Polušku a šup do tábora na oběd. Kamzíci mířili přes Sedlici na Osek a Ptakopysci do Mirkovic. Stegíci mezitím objevovali tábor a seznamovali se s pravidly a cestou ke křížku.

Život nám osladily borůvkové knedlíky a odpoledne se děti po stopách a po splněných úkolech pídily po Tělemachovi. Hlavu si lámaly třeba nad zlato-stříbrnou mincí. Jaký je poměr kovů?

Trestem, který si vysloužil Marínův tým, byl let do přehrádky. Následoval závod plachetnic, vyhrál Pavián na 2. místě! (*Eh? Vyhrál na druhém místě? Pozn. red.*)

Ke svačině jsme likvidovali výbornou řepovou pomazánku a den zakončili pórkovou polévkou (s kuřecím masem?) a zpěvem ve sněmáku.

Vanda

16. den

Zase je ráno. Díky 5 kartičkám, které jsem vyhrál v plachtění, jsem si přispal až do snídaň, místo vstávání na budíček o hodinu dříve. Budíček měl Magyal, rozčvičku Mrkev. K snídani jsme uvařili odpornou pohanku. Když jsme tu pachuč zapili čajem (uzeným, nejlépe) a počkali do půl deváté, byl nástup. Po něm byly praxe – my (Tygři I) jsme dělali uzli s Kristi-

ánem a Tatouchem. V té příležitosti jsem se pokoušel udělat si turbánek se základy z přáteláku. Po 3. pokusu už vypadal slibně, ale jakmile jsem ho měl zašit, byla to bolest. Já naprosto neumím šít, což bylo asi po té půlhodině utrpení dost vidět, protože se mi nakonec Pupek nabídl, že mi to zkusí opravit.

Pronikavý hvizd železných trubičky mě tóny známé ženy povolal do služby – tak jsem šel. Dělali jsme kuře na paprice. V kuchyni však začalo být vedro – nejenže plameny ohně v kamnech šly pomalu až do komína, ale já a Vtip jsme se začali hádat. Nakonec úplně o všem. Vtipa to prý bavilo, mě moc ne, ale skončilo to pro oba stejně. Blbě. Díky Kristiánově přičinění jsme to kuře nakonec dodělali, a i když můj návrh s přidáním kari byl navíc zamítnut všemi lidmi v kuchyni, nebylo to až tak strašný. Mezitím se hrála nějaká hra v muldách. Po obědě si Api připravil hru s bájí. Bohužel si vybral zrovna tu, kterou můj tým se mnou v čele hrál na divadle. Prométhea. Hru to však nějak neovlivnilo. Na nástěnce byla přišpendlená

Snad zafouká..

šífra. Tu jsme ale špatně pochopili a místo k věžím běželi ke skalce. Tam byl Kristián s lukem. Když přiběhl udýchaný Api s tím, že je to až předposlední stanoviště, polovina tábora už měla vystříleno. Tak jsme se vrátili a začali znovu – ke kamenným věžím, tam odpovědět Prokopovi na nějakou otázku, pak k Pupkovi, zase odpovědět na otázku – chyba = politá hlava. Dále jsme šli k Apimu, který nás poslal k Oliverovi, u kterého hra končila. Ke svačině byl jogurt s nějakým ovocem z plechovky. Poté se šlo na kolíky. 3x jsme prohráli a šli zase zpět do tábora. K večeri byla jakási polívka obsahující brambory a mrkev.

Po večeri se hrál psychiatr. Nejdřív šel hádat Kaštan. Náš systém spočíval v tom, že odpověď začínala na stejné písmeno jako jméno/přezdívka člověka vedle nás po pravé ruce. Kaštan na to přišel na 1. pokus. V druhém kole odešel Roman. A my se domluvili, že budeme odpovídat záporně. Na 2. pokus se mu to málem povedlo

uhodnout, ale systém, při kterém říkáme jen „ne“ nebo „nemám“, prostě uznán nebyl. Nepřišel na to. Pak se šlo spát.

Pavián

(Jak jsem si tak četl Paviánův zápis, měl bych jeden dodatek... k té hádce – ta začala ještě před službou. A to mezi mnou a Vinylem. Nebo spíš to tedy byla taková argumentace o dopravě ve městě (jejich oblíbené téma, pozn. Petra). To pak přešlo do služby, kde pak začali všichni kritizovat Vinylovy názory (nojo no tzv. „autista“ :D) no a z toho tak nějak vyplynula „trochu ostřejší argumentace“ mezi mnou a Paviánem o tom, co kdo dělá (a nedělá). Nutno ovšem uznat, že jsme se na toto téma s Paviánem tento tábor hádali už několikrát. Vždy jsme se ale nakonec shodli a ve službě (myslím) dobře fungovali. Tak tedy jen za mě malé upřesnění. Jinak ale musím ocenit Paviánův rozvinutý zápis (tedy až na to, že podle něj praxe „byli“ a plameny „šli“ až do komína :D pozn. Vtip) (Gramatické chyby nicméně rádi opravíme, nebojte se psát:) pozn. Petra)

Jestli si myslíš, že se ti podaří mě vykoupat, tak se pleteš!

Šíp!!!

18. den

Po Maďalově budičku následovala Pupkova rozcvička. Musím říct, že byla dost výživná. Za mě ale byla super. Poté byly k snídani rohlíky, kterých bylo překvapivě málo. Po nástupu se hrála hra. Spočívala v pašování zboží přes Činčikulí. Na té nás chytali rádci. Po této hře byly rukodělné praxe. Já byl u Pupka na frisbee. Bylo ale takový horko, že po praxi jsem se hned šel koupat do přehrádky. Nějak jsem si řekl, že tam vydržím 20 minut. No a tím jsem rozjel jakousi „soutěž“ – kdo vydrží dýl ve vodě. Teď (o den a půl později) rekord držím já a Homér s časem 40 minut. Následuje Pavián s časem o minutu horším (*nenásleduje, tento čas jsem dal den předtím, pozn. Pavián*) (*Paviáne, to bylo myšleno, jako že jsi na druhém místě!*), *pozn. Petra*) Tak schválně, kdo první odjede do Krumlova :D. Po praxích byl oběd – niváno. Po poledním klidu se šlo do Zubčický louže. Tam jsem si já a Api plnili část vodácký odborky (plavat a svlíknout se z oblečení pod vodou a záchrana tonoucího)

Po návratu do tábora byl slavnostní pudding k Marinovým narozeninám. Potom už si nepamatuju, co se dělo, neboť mi Filip sešit na zápis předal dost po termínu...

Vtip

19. den

Ráno Magyalův budíček, rádcovská polenta, Oliverův nástup. Klasika. Byl velmi pěkný den. I v parném dnu se uskutečnily praxe. Já, Už a Marino jsme se měli učit rozdělovat oheň. Jelikož toto umění již pár let ovládáme, někdo rozhodl, že ho budeme rozdělovat lupou. Načež já rozhodl, že si půjdu čist, no a tak se i stalo. Po praxích se (samozřejmě v časovém odstupu) hrála Vtipova hra. Jelikož jsem pomáhal v kuchyni, hru jsem nestihl. Avšak myslím, že dělání smažáků s Mrkví bylo výživnější. Ze smažáků se v pekáči stal 1 velký smažáko-koláč. Ještě výživnější však byl olej, ve kterém tento koláčo-smažák plaval. Vzhledem k masnotě pokrmu (a kdyby to byl jen dnešní), rozhodli jsme se s Vandou udělat salát. Ke shnilým hlávkám a plesni-

Pomóóc

vému balkánu jsme našli ještě olivy. Salát jsme okrájeli, ale na balkán jsme si netroufli. Letos nám snad zplesniví i konzervy. No, vlastně zas tak daleko od pravdy nejsem. Zplesnivěla nám totiž i vajíčka, která jsme pak myli ve slané vodě a následně použili pro trojbal. Mňam.

Ani ten salát nakonec nesplnil svůj účel. Ano, byl dobrý, jen moc mastný. Poučení pro příště: olivový olej je stále olej.

O poledňáku se zase šlo otužovat. Během toho se hrála i vodní hrátka – loď. Na sportovce byla mezi tyčemi natáhnutá plachta. 2 týmy si stouply každý na 1 stranu plachty. Potom po sobě házeli vodu z ešusů. Když jsme dohráli, šel jsem převzít kuchyň. Ke svačině byl jogurt. K večeri bramborové knedlíky se zelím.

Už mě bolí ruka ze psaní, takže se radši nebudu rozpomínat na další detaily. :)

Pavián

20. den – modří

Po naší svaté trojici – budičku, rozcvičce a snídani dostal každý tým obálku se šif-

rami. Zároveň na nástěnku přibyla místa s činnostmi. Ty jsme měli oběhnout a na každém nahrabat co nejvíce bodů. Tyto stanoviště byla jen 4, další 4 jsme si museli vyluštit v šířkách. 1. vedla na křížek, 2. na Včelíny, 3. nad Medvídkem a 4. k mostku. U křížku se hledaly bruhny (*takhle někteří říkali drachmám. pozn. Lukáš*), u Včelínů se stálo na místě bez pohybu, nad Medvídkem se sbíraly šišky a u mostku pak bylo heslo: Odyseus. Kupodivu jsme to vyhráli (Ithaka – tým modrých).

K obědu jsme baštili ovocný knedlíky – maliny a borůvky. Hned na to byl Kristiánem bez okolků vyhlášen závěrečník. Letos byl však unikátní. Každý tým si vybral teritorium, ve kterém si rozdělal tábor. 15 kroků od tropik byly lahve. Tyto lahve musel tým bránit před zbylými dvěma. Hra se hrála odpoledne do osmi ráno. Teritoria si týmy vybraly takto: Modří (my) jsme si vybrali oblast mezi Včelíny, Věžovatkami a Spáleným. Červení byli u louky nad Medvídkem. A žlutí v údolí potoka kousek před mostkem. Ještě za světla se tý-

my snažily zjistit polohu tropik ostatních. Všem se to skoro povedlo. Jen u červených jsme to nevěděli. Jejich taktika totiž předčila očekávání – jelikož nad Medvídkem není nouze o posedy, jeden z týmu si do posedu vlezl a kdykoliv viděl možné ohrožení, začal pískat na píšťalku z batohu. Zbytek týmu se postaral o zbytek. Tropika si ale dali kousek dál od posedu (cca 20 m). Žlutí byli skryti v hustníku u potoka. Zato my nebyli kryti ničím. 1. útok na nás jsme sice odrazili, ale když dorazil 2. od žlutých, přišli jsme o dvě lahve.

S Tobiášem jsem se rozhodl podniknout protiútok, ale nějak jsme zabloudili a žluté nenašli. Tak jsme šli na červené. Chtěli jsme přijít nepozorovaní, tak jsme se prodírali ostružinami a nějakými bažinami. Naštěstí jsme znovu nezbloudili a došli nad Medvídku. Tam jsme zjistili, že posed, ve kterém předtím byli, je teď prázdný. Vlezl jsem si do něj a čekal, co se bude dít.

Párkrát jsem viděl přijít a odejít nějaké útočníky, ale jinak nic se nedělo. Zjis-

til jsem, že se mi z posedu vůbec nechce, a nakonec jsem v něm usnul. Asi za půl hodiny jsem se probudil poměrně promrzlý. Abych se zahřál, zkusil jsem útok. Chvilí jsem se plížil a pak mě chytili :). Tak jsem se vrátil do našeho ležení. Tam jsem našel skoro spícího Vtipa. Nechali jsme tým spát a sami šli na červené znovu, tentokrát pořádně. Schovali jsme se v posedu a odtamtud vysledovali možnou lokaci tropik. Potají jsme se přiblížili zespoda a vlezli do větší blízkosti obránců. Vtipa si nakonec všiml Poník. Nejdřív začal vyhrožovat, že zapíská, a pak zapískal. Čekali jsme, že se na nás snese roj obránců, ale kupodivu se nic nestalo. Poník pískal furt, jen zbytek červených byl buď v útoku nebo ve spacáku. S Vtipem jsme hledali kruh s láhvemi, až na píšťalku ničím nerušení. Nakonec jsme našli a červené okradli. Když jsme se vraceli, došlo nám, že se nejspíš vrací i červení z jejich lovu. Právě včas jsme za zatáčkou zaregistrovali světlo a schovali jsme se do rygolu u cesty. Červení prošli a my mě-

Mňam mňam mňam je to freš

David a Goliáš

li cestu volnou. Cha cha cha. Ještě lepší pak bylo, že červení nešli na nás (kde by se nikdo nebránil), ale šli na žluté. Zas jsme byli ve hře. Jelikož bylo řečeno, že si může člověk nechat jednu láhev u sebe (mimo tro-

piko), rozhodli jsme se poslat dva Stegíky a dva Kamzíky spát dál na louku s celou naší kořistí. A vyplatilo se. Vtipovi se pak povedlo od červených ukrást další lahev. Tak se taky sbalil a šel k ostatním. Pak už se tolik nedělo. Jen jsme se s Tobem snažili odrazit oděné žluté v čele s Užem. Ti totiž hledali naše lahvoobrnce. Díky Vtipovi, který se s dětmi zašil daleko do hustníku, však odešli s prázdnou. No a to už končila hra.

Výsledky: Červení 7 lahví, Modří 5 lahví, Žlutí 0.

Pavián

20. den – červení

Do našeho pole nás doprovodili Šima a Pedro. Počkali, než jsme si postavili plachty, kruh, ve kterém jsme měli lahve a oživovací strom. Ihned po jejich odchodu začla hra a my jsme se rozhodli využít plný potenciál našeho místa: byli jsme v hustníku vedle louky nad Medvídkem a hned jsme vyslali hlídky na oba posedy. Naše dorozumivací metoda byla pískání na píšťalky od batohů. Zároveň šel Kaštan s Tondou na výzvědy. V tuto chvíli nebylo moc co dělat, a tak jsme se rozhodli udělat veče-

Romantika u ohýnku

ři Stegíkům, protože v sedm hodin nám je prý ukradnou rádcí, ale později vrátí.

Nějakou dobu se nic nedělo, až na pár napjatých chvil, kdy se nám zdálo, že v hustníku slyšíme praskání větví. Ale najednou se z posedu ozvalo varovné pískání – dvě čárky, což byl signál, který jsme si domluvili pro pouze jedno: nebezpečí. Rychle jsme se rozprostřeli po lesíku a za nedlouho jsme spatřili nepřátele – žluté. Hustník našťestí kryl naše ležení, takže nenašli náš kruh. Útočníky byli Api, Pepík, Filip a Roman. Našťestí jsme je všechny celkem rychle zabili hadráky a oni se vrátili k sobě. Chvilku po útoku se vrátili Kaštan a Tonda s dobrou zprávou: našli kruhy obou týmů.

Pak jsme se chvíli usídlili u nás, vyměnili jsme hlídky na posedech a trochu pojedli.

Marino

Kaštan domluvil se žlutými mír. Poté nám odvedli Stegosaury a my jsme mezitím zaútočili na modré. Povedlo se nám ukrást

jednu lahev. Později v noci jsme na ně zaútočili znovu, tentokrát tam nikdo nebyl, a tak jsme jim ukradli jídlo (bylo dobré). Někdy okolo druhé hodiny ranní jsme zaútočili na spící žluté a ukradli jim 4 lahve. Ráno se ale všichni naštváli a zaútočili na nás. Tak jsme s lahvemi zdrhli do lesa. A mírnou lstí sebrali lahve žlutým. Pak již bylo 8:00 a hra skončila. Otevřeli jsme obálku s pokyny a podle nich jsme se vrátili do tábora, kde ve 14:00 začala druhá hra, tentokrát jsme bojovali proti vedoucím. Kdo byl zasažen se musel jít oživit, a každou půl minutu všichni mrtví mohli zase hrát. Při hře někteří vedoucí podváděli a upravovali si pravidla, jak se jim hodilo. Víc si nepamatuji, protože tento zápis dopisují 5. prosince v 18:53.

Lukáš

21. den

První část dvacátého dne tábora (rozuměj: cca od půlnoci do sedmi), se nesla v duchu pokračování noční hadráko-

Skáču táááhle vysoko

Tumáš!

vé bitvy. Jelikož ta je tu ale již detailně popsána od jiných autorů, nebudu se k ní již vracet.

Začnu tedy pěkně od konce (oné bitvy). V asi 7 hodin ráno bitva skončila, a tak se nám, co jsme byli vzhůru celou noc (alespoň v našem týmu), značně ulevilo. Do tábora jsme se ale dle instrukcí měli vrátit asi až za tři hodiny. Pepa, který velkou část noci prospal, se obětavě nabídl, že půjde s ostatními „spáčí“ (Stegíky), někam na procházku, abychom si i my mohli chvíli odpočinout. My jsme to přijali velmi rádi, a tak se v našem tábořišti brzy rozhostil opravdový klid.

Odpočinuli jsme si myslím docela dobře, ale po návratu zbytku týmu z procházky nás trochu překvapilo, že Pepa se šel sám se Stegíky koupat do Dolních Plání. Tak jsme mu museli vysvětlit, že to fakt neměl dělat (když jsme se bavili o procházce, tak jsme my teda počítali, že půjdou na hodinu někam do lesa, o Dolních Pláních nás bohužel ani nenapadlo mluvit). Naštěstí se nikomu nic nestalo, a tak jsme mohli začít uklízet naše tábořiště. Bylo to trochu sabotováno tím, že Pavián se rozhodl použít svůj štít ke skluzu po jehličí (a my všichni ostatní ho pozorovali a fotili), ale

nakonec jsme nějak všechno uklidili a vydali se do tábora.

Po příchodu jsme zjistili, že všichni rádci se „vypařili“ a že ve dvě hodiny na nás zaútočí (všechny týmy proti nim měly bojovat společně). Jelikož do dvou zbývaly ještě asi 2 hodiny, nebylo moc co dělat. Já jsem si na chvíli lehnul do hamaky, nějak jsem usnul a probudil se asi v 13:45. V tu chvíli se již celý tábor usilovně připravoval na přepad. Tak mi nezbylo, než se cítit trochu trapně a alespoň jim jít ještě chvíli pomoci. Když jsme dostavěli poslední barikády, zbývala nám asi minuta času. Rychle jsme se tedy ozbrojili zbytky hadráků, co nám z noční bitvy zbyly, a domluvili si narychlo strategii (resp. jsme se domluvili, že budeme improvizovat).

A pak to začalo. U kamenných věží se začali rojit rádci, výrazně posílení různými návštěvami. Velmi rychle nás z tábora vytlačili, situace se celkem rychle obrátila. Když byl někdo zasažen, musel se jít oživit (samozřejmě, že rádci měli oživovací místo asi 2x blíže). My jsme si velmi rychle začali připadat jako Spojenci před Berlínem. Rádci hráli dost nelítostně (a to jich ani nebylo o moc méně) a hlavně celkem dost faulovali a pravidla si „ohýbali“, prakticky jak se jim chtělo. Nakonec pomohl až Tatouch, který pravidla naprosto jasně urovnal a bitva tak začala být alespoň fér. I tak jsme teď ale před táborem stáli my. To ale nebylo to nejhorší, naší vyčerpané armádě naprosto chyběla jakákoliv organizovanost a schopnost domluvy na nějaké společné ofenzívy (takže jsme oživení po jednom chodili útočit na tábor, kde nás rádci zpravidla okamžitě odpravili). Nakonec jsme nějakou společnou ofenzívu dohodli, a tak se nám povedlo postoupit asi do poloviny tábora. To už jsme ale byli hodně vyčerpaní (po předešlé noci není divu), zatímco rádci byli stále svěží. Nakonec (jako každý tábor), se prostě přestali oživovat a po zásahu umírali. Tím byla bitva rozhodnuta, během pár minut jsme ji vyhráli.

Zpětně si myslím, že s původními pravidly bychom tu bitvu vyhrát prakticky nemohli. Minimálně bychom ale měli pro příště zapracovat na té strategii. Ty masivní ofenzivy se skutečně ukázaly jako jediná šance. Pro příště bych navrhoval skutečně třeba ‚Řeckou letní ofenzivu‘, ‚Bitvu o lávku‘, nebo tak něco. Naše strategie letos bohužel vypadala spíše jako totální zhroucení Schlieffenova plánu...

Když bylo po bitvě, nezbylo nám než začít uklízet bojiště, lovit hadráky z potoka a tak podobně. Rádci nám ale alespoň připravili k večeři vynikající hamburgery. Po večeři se již nic podstatného nedělo, všichni jsme byli dost vyčerpaní a šli tedy brzy spát.

Vtip

22. den

Po nástupu byl jmenován Api čertem. Dopoledne jsme bourali teepka a stavěli

hranici. Byla to úplně normální hranice a k tomu na ní byla jedna malá hranička. Odpoledne se dobourávaly teepka a dělalo se dřevo na slavnostňák. Slavnostňák byl na Klepetě. Kaštan a Lukáš vyhráli tábor.

Tonda

23. den tábora

Ráno nás vzbudil Maďal a šli jsme nosit a zaklidit ohniště na Klepetu. K snídani bylo myslí s mlékem. Potom jsme zbourali kuchyň a zabalili jsme si věci. Když to bylo hotovo, tak jsme zbourali tropika. K obědu byly chleby s máslem a sýrem nebo salámem. Po obědě byl pokácen stožár a nezbylo nám nic jiného než jít do Kaplice, kde jsme nastoupili do autobusu, kterým jsme jeli až do Českých Budějovic, kde jsme přestoupili na vlak, kterým jsme jeli až do Prahy.

Kuba

Závěrečná hostina

Básně na téma přepad tábora

Nutno říct, že básně zní místy poměrně urážlivě, až útočně. Byly psány nemnoho dní po přepadu. Pravdou je, že nám Ginkgařské přepadení tábora přišlo (bezprostředně po přepadu) poměrně smělé, drzé a v prvních chvílích jsme útočníkům nepřáli nic jiného než opravdu ledovou přehrádku, let v oblečení a s několika otočkami. Na druhou stranu, s odstupem na přepad mnozí vzpomínají s legrací a pocitem společně prožitého dobrodružství. Zhodnocení, zda byli Ginkgaři až příliš troufalí a přepad nepadl úplně na úrodnou půdu nebo to byla naopak vítaná změna a zábava, nechám už individuálně na každém čtenáři. (Pozn. Petra)

Když noc tmavá
k lesu padá
Pepík na svou hlídku vstává.
Chvíli sedí u kamen,
žár mu hřeje do kolen.
Pak někoho slyší venku,
radší zajde pro mikinku.
V kuchyni světlo svítí,
čtyři lidi vše proslídí.
Pepíka zachvátil oprávněný strach
a radší do své postele pad.
Vystřelila Oliva,
málem všechny zabila.
Krtek ji však umlčel,
Ginkgaře tím zamlčel.
Když se všichni vzbudili,
hned se vše dozvěděli.
Pepíka pak vzbudili,
do přehrádky ho hodili.

THÉBY

Ginkgo to je oddíl Istivý,
nikdo ho už nezastaví.
Dnes v noci nás přepadli
a tábor nám vykradli.
Hodiny, mouku, cukr, sůl,
táboru nám zbylo půl.
Kртеček se hodně snažil,
Ginkgaře však nedohonil.
Přehrádka již nedočkavě čekala
a hlídku špatnou potrestala.
Z toho nočního přepadení
zbylo nám však poučení.
Musíme se lépe postavit,
případný útočník bude bit.

ITHAKA

Vtrhli nám sem Ginkgaři, dělaj velký ramena.
Pepík sedí na Vidličce, neví, co to znamená.
Černý postavy se lek, do lesa utek.
Skočil jim na špek, dělá breky brek.
Co si Ginkgo myslí, cukr a sůl syslí.
Kradou nám ešusy, co to je za hnusy?
Vlastní jméno neumí, nemají úroveň.
Jsou prostě neschopný a blbý zároveň.

SPARTA

Hlášky tábor

Api: „Já mám hlad... Co kdybychom něko-
ho zabili a snědli?“

Kuba: „Tak jo, třeba tebe.“

Api: „No klidně, když si taky budu moct
dát.“

Poté co Api zjistil, že si píšu jeho hlášky:

Api: „Nedávej to do ŠUPu, mám na to au-
torský právo!“

Maďal: „No to nevím, jak je to s autorským
právem v případě citátu...“

Vtip: „Autorský zákon je jeden ze dvou,
který jsem v životě četl. A už si to nepa-
matuju.“

Po pár minutách debaty (nedošli jsme k zá-
věru):

Api: „Jestli to tam dáš, tak... Tak tě sním!“

Po dalších pár minutách:

Api: „Ne, Vtipe, ale fakt to tam nedávej. To
bude vypadat jako kanibal. Nebo jako Ote-
sánek...“

Maďal: „No spíš jako autokanibal, když
chceš jíst sám sebe... Takovej samokanibal.“
*(Pozn. Vtip: Api nakonec povolil publikaci jeho
hlášek do ŠUPu. Prý ale doufá, že nedostane dí-
ky těmto hláškám nějakou přezdívku :))*

Bavíme se o tahání dřeva koňmi:

Api: „Kůň je totiž clever!“

Maďal: „No, což o to, ale spíš strong.“

Vtip: „No clever teda moc není... Kdyby byl
clever, tak to netahá.“

Api přijde po snídani do kuchyně:

„Poslušně hlásím, že se hlásím do služby.“

Krteček: „Super, tak můžeš umýt tenhle
hrnec, až se vyprázdní.“

Api: „Poslušně hlásím, že dezertuji ze služby.“

Na obědě na družinovce:

Krteček: „Vtipe, rozkrájíš teda tu papriku?“

Vtip: „Tak jo. Kdo si nedá? Nás je pět a ta
paprika má takový čtyři hezký půlky...“

Na družinovce si vyprávíme vtipy:

Api: „Chcete slyšet černej humor? Bart.“

Už vypráví nějaký dlouhý vtip:

„No a konec jsem zapomněl.“

V kuchyni se bavíme o dopravě v Praze:

Pepa: „Já jsem pro auta.“

Vtip: „Hele, Pepo, nebud' takovej autista, jo?“

Před nástupem:

Šíma: „Hej, Pedro, máš nakřivo kelímeček!“

Eh, teda límeček.“

Na nástupu:

Mrkev: „Kdo napíše zápis do ŠUPu?“

Vtip: „No já měl psát včerejšek, ale furt
jsem sešit nedostal...“

Mrkev: „Tak honem, Filipe! Ty už to napi-
sujes tři dny!!!“

Hlášky zapsal Vtip

Domlouváme odvoz Vtipa na Přežití.

Maďal (řidič): „Jestli trváte na těch záváza-
ných očích, tak by možná bylo lepší, kdyby
jel ještě někdo další s námi.“

Krteček: „Ty ale nemusíš mít zavázané oči.“

Domlouvání programu.

Petra: „Zítra bude hra podle legendy
o zlých větrech.“

Maďal: „Příprava na zlé větry byly ty dneš-
ní fazole?“

Zapisovatel neznámý

Tygrí puťák – Český les, pohraničí s Německem

22.–25. 8. 2022

Účast: Vinyl, Bart, Petra (na dva dny), Lukáš, Api, Vtip

Přibližná trasa: Z Dolního Žandova, přes bývalý důl Dyleň, dále přes německý Mähring a zpět do Česka na červenou. Víceméně stále po červené až k bývalé strážní věži Havran. Poté okolo bývalé Arnoštovy leštiny do Lesné. Celková délka činí asi nějakých 60 kilometrů

Den 1

Ráno jsme se potkali až ve vlaku. Cestou vlakem jsme se snažili vymyslet palindrom, který nám zadala Petra, měl mít devět písmen a začínat a končit na A. Nikdo jsme to nevymysleli (*já ještě taky ne, pozn. Petra*). To už jsme ale přijížděli do Plzně, kde na nás naštěstí ještě čekal osobák. Tak jsme se do něj urychleně přesu-

nuli a vyrazili na další cestu. Cestou tímto vlakem začala debata o dopravě v Praze mezi mnou a Vinylem - pokračovala téměř celý puťák. Taky si pamatuju, že jsme si zde chtěli stáhnout offline mapu na tu správnou část Německa. Ale po chvíli jsme zjistili, že bychom potřebovali kvůli malému kousku, kudy možná půjdeme, stáhnout asi gigabajtový Bavorsko. Tak jsme se na to vykašlali. Najednou nás ale překvapilo, že asi za půl minuty máme vystupovat. Nezbylo nám než se rychle posbírat a vystoupit na nástupiště v Dolním Žandově. Přesunuli jsme se k nedaleké ceduli s mapou, abychom si ukázali, kudy půjdeme. Když se nám konečně podařilo vyrazit, všimli jsme si obsypané hrušně, jenž nebyla za plotem. Po natrhání hrušek na cestu tedy vyrážíme. Cestou se kdosi zeptá, kde se zastavíme na ten oběd, načež Petra ukáže prstem, že pryč

Potkali jsme spousty krásných těžitek

támhle na té louce. Jenže to nebyla louka, ale úplně zelený rybník, vedle něhož byla cedule „Ochranné pásmo vody 1. stupně“. Po neúspěšném pokusu dostat na tuto „loučku“ Vynyla s Bart, kteří šli vzadu a debatu neslyšeli, jdeme dál. Po asi dalším kilometru cesty se ale zastavujeme na oběd, tentokrát na normální louce. Vinyl s Bart nadšeně vytahují z batohu plátky sýra ve tvaru kočky a myši, že tohle prý nikdo z nás nemá. Neměl.

Po obědě se už chystáme vyrazit, když najednou Petra z legrace prohlásí, že bychom si ještě mohli uvařit kafe. Vtip se toho nadšeně chytí, vytahuje vařič a vaří kafe. Po jeho vypití už všem víceméně došly nápady, proč ještě neodcházet, takže odcházíme. K další cestě není co dodat, sranda začala být teprve ve chvíli, kdy jsme potkali dva cyklisty na elektrokolech a o chvíli později ještě auto. To totiž rozproudilo novou debatu mezi mnou, Vynylem a částečně i Petrou. Nevím, jak se nám to povedlo, nicméně jsme začali u elektrokol, pak jsme pokračovali přes výrobu elektřiny v ČR, dále pak přes pravidla silničního provozu, pak přes Brno a bezdomovce až k výstavbě v Praze. Asi nejlepší část této debaty byla, když jsme se s Vynylem dohadovali o nových budovách, které se právě staví v Praze na Knížecí:

Vtip: „A k čemu by ti tam byly ty hromady sutí, který tam byly předtím?“

Vynyl: „Jsem se tam aspoň mohl jít vymocit.“

Petra: „Takže ty bys tam nic nestavěl, abys tam mohl chodit na záchod?“

Vynyl: „Nejen, tak třeba když tak jste proti autům ve městech, tak takhle tam akorát přibydou... Není lepší stavět budovy někde na periferii?“

Vtip: „A není to spíš tak, že z Knížecí můžou jezdit MHD líp než z tý periferie?“

Z této debaty jsme se pak bůhvíjak dostali k válce na Ukrajině. Mezitím jsme už ale přišli k bývalému dolu Dyleň. Zde jsme si dali chvíli pauzu. Mezitím, co ostatní odpočívali nahoře, já jsem se vy-

Čůrající strom/chaloupka

dal na průzkum srázem dolů. Bohužel to nebylo ani tak suťovisko, jako spíš smeťák... Daly se tam nalézt věci jako lednička, pneumatika, izolace z kabelů, eternitové desky a mnoho dalších odpadků. Tak jsem tam alespoň chvíli kulil ze srázu šutry, načež se vždy zeshora ozvalo: „Vtipě, jseš v pohodě?“

Nakonec jsem ještě nahoru vynesl dvířka od ledničky, že tam u cesty je třeba někdo někdy uklidí (*my ostatní jsme se trochu chytali za hlavu, pozn. red.*) Jelikož už se ale připozdívalo, usoudili jsme, že je čas vyrazit. Naše další cesta vedla k prameni, kde jsme chtěli nabrat vodu. Ovšem fotky z map slibovaly srandu. Pramen byl takový dřevěný panák, který vodu jakoby močil. To samozřejmě všechny svádělo k různým vtipným fotkám a podobným blbostem. Nejdříve nám ale nešlo do hlavy, jak může být ten pramen tak silný, aby z něj

voda vytekla asi jeden metr nad povrch tím dřevěným panákem... Pak jsme ale usoudili, že to nezjistíme. Když nadešel ten správný čas (=všichni měli plné flašky), nezbyvalo nám než ujít poslední dva kilometry a utábořit se asi okolo sedmý v lese, kde bohužel chyběl potok. Vody na vaření jsme ale měli dost, a tak jsme si uvařili na vařičích večeri, poté si ještě někteří dlouho předlouho povídali a nakonec jsme se všichni odebrali spát.

Den 2

Ráno mě nějak před sedmou vzbudil. Api slovy „jdeme vařit kafe“. Tak jsme šli. Bylo to ale celkem zbytečný, neboť poté, co jsme ho uvařili a nasnídali se, jsme museli stejně ještě asi hodinu a půl čekat, než se ostatní probudili. Poté jsme jim ještě obstarali rozčvičku, které se ujalo jedno kakao. Poté už Petra vstala a tak jsme se mohli zabalit a vyrazit. Vinyl a Bart ještě nevstávali, tak jsme se domluvili, že na ně počkáme na jednom rozcestí cestou. My ostatní jsme šli do Německa, do vesnice Mähring, neboť si zde Lukáš potřeboval dokoupit potraviny, které nechal doma.

Ve vesnici jsme nejdříve nemohli najít obchod, ale pak jsme se zeptali nějaké paní a z její odpovědi jsme pochytily, že máme jít kamsi doprava. Po nějaké době jsme obchod našli (*což jsem považovala téměř za zázrak, dle množství informací – asi dvě slova – které jsme měli, pozn. Petra*) a vydali se nakupovat. Jen pro představu: obchod byla jedna menší místnost a skoro nic tam neměli. Zato to však z větší části nebyla samoobsluha a tak jsme museli využít své slabé znalosti němčiny a domluvit se s prodavačkou, co vlastně chceme. Největší problém byl asi vysvětlit, že chceme ten struhanej sýr, jelikož jsem vůbec neměl páru, jak se řekne struhadlo a Lukáš, který ten sýr potřeboval (a taky se učí německy tři roky, zatímco já jen jeden), to nechal celý na mně a jen stál kdesi v pozadí. Nakonec se nám nějak podařilo požadovaný proviant nakoupit za celkem přijatelnou cenu a tak jsme mohli vyrazit. Nutno uznat, že

Vtip na rozhledně

tato německá vesnice, kterou jsme procházeli, byla podstatně hezčí než ty naše české. No jo no, holt bavoráci :D

Cestou zpět do Česka jsme ještě debatovali, proč na každé RZ aut nebo traktorů, jenž jsme potkali, je nápis TIR. K závěru jsme nedošli, ale pravděpodobně se jedná o nějaké označení regionu, či něco podobného. Po překročení hranic jsme se vrátili na červenou a šli na rozcestí, kde jsme se měli potkat s Vinyllem a Bart. Cestou jsme podél cesty pořád nacházeli staré porcelánové izolanty z vedení. Jelikož se jevíly jako krásná těžítka, pár jsme jich vzali, že je budeme cpát třeba Vinyllovi do batohu. Na místě, kde jsme se měli potkat, jsme zjistili, že Vinyl je ještě daleko za námi, a tak jsme šli ještě pár kilometrů na jiné rozcestí, kde jsme si dali oběd (Vinyllovi jsme napsali SMS, kde jsme). Poté, co Vinyl a Bart přišli, tak se taky naobědva-

li a poté jsme se tam ještě dlouho poflakovali. Vždy, když si někdo odešel odskočit, jsme mu do batohu narvali izolant nebo dva (u Petry v batohu jsme jeden schovali tak, že ho odvezla až do Prahy). (*Padouš! Pozn. Petra*)

Když se stíny stromů dostatečně prodloužily, vyrazili jsme na další pouť. Došli jsme ke Mží, která v těchto místech byla o trochu větší, než potok na táboře. Kus za Mží se od nás oddělila Petra, jelikož musela do Prahy. My ostatní jsme šli dál až na místo táboření u jakýchsi rybníčků. Poté už nám zbývalo jen objevit pitný zdroj vody (pramen potůčku), uvařit večeři a jít spát.

Den 3

Ráno jsme (rozuměj: Já, Lukáš a Api), vstali nějak po sedmý. Nasnídali jsme se, zabalili si batohy, vzbudili Vinyla s tím, že na něj počkáme u bývalé strážní věže Havran a vyrazili jsme. Najednou se Api ptá: „A bude tam internet?“, načež mu já odpovídám, že asi ne. K Havranovi jsme museli ujít asi 13 Km. K cestě asi není nic zajímavého co dodat, nic zvláštního se na ní nepříhodilo.

Kus před Havranem byl pramen potoka, tak jsme si tam nabrali vodu a šli dál. Když jsme došli k tomu Havranovi, byli jsme mírně zklamaní. Petra nám to popisovala jako krásné místo, které si nesmíme nechat ujít (*ano, když jsem tam byla naposledy, byla to opravdu působivě rozpadlá, zrezivělá a tajemná strážní věž. Ale uznávám, že už je to asi mnoho let, pozn. Petra*). Realita byla jiná: hnusná železná rozhledna z roku 2013, zbytky zrezivělé železné opony, betonové komunistické panely a ošklivé přístřešek LČR. Tak jsme i s věcmi vylezli nahoru na rozhlednu. Když jsem vytáhl telefon, abych se podíval na předpověď počasí, nevěřil jsem svým očím: Ona tam fakt byla free wi-fi. Když jsem to sdělil Apimu, který se na rozhlednu bál, neb nemá rád výšky, najednou byl ochoten přijít. Jelikož nikde okolo nikdo nebyl, rozhodli jsme se, že nahore na rozhledně budeme ze srandy

vařit čínský polívky na vařiči. Byla to celkem sranda.

Po obědě už jsme se jenom poflakovali okolo rozhledny a čekali na Vinyla s Bart. Ti po nějaké době také přišli a tak jsme začali vymýšlet další kraviny. Vinyl mě nejdřív hecoval, ať lezu po nějakém železném příčnicku asi 20 metrů nad zemí, leč nepovedlo se mu to. Když jsme se dostatečně vyblbli na rozhledně (rád bych zdůraznil, že jsme nedělali nic nebezpečného), chtěli jsme vyrazit. Jenže tu si Vinyl najednou všiml, že pod rozhlednou má nějaké cyklista kolo, tak se mu na něj snažil z rozhledny plivnout. Naštěstí se netrefil. Potom ale ještě zmerčil obrovskou (asi 1,4 m vysokou) pneumatiku. Nakonec nás vyhecoval, že jí budeme kultit a vezmeme jí s sebou. Původní plán byl ji dokulit až do Lesný a nechat jí někde u kontej-

Takto vypadala strážní věž Havran před rekonstrukcí (zdroj: www.rozhlednahavran.cz)

neru, ať se to uklidí. Jenže asi po kilometru, který jsme tu pneumatiku kulili, nám bylo jasné, že to není reálné. Ten kilometr nám totiž trval asi hodinu. Tak jsme si řekli, že ji dokulíme k nejbližší asfaltce, že ji tam třeba někdo odveze. Ale když jsme k té asfaltce přišli, světe div se! Stál tam grejdr (*takový terénní pluh na srovnávání cest, pozn. red.*) a měl přesně ty stejné pneumatiky, jako byla ta naše. Takže jsme mu jí opřeli o kolo. Mimochodem, ten grejdr byl odemčený a Vinyl chvíli zkoumal, jestli by to šlo nastartovat, ale nezkoušeli jsme to.

Když jsme se vykopali na další cestu, bylo již skoro sedm. Zbývalo nám ale jenom dojít k Celnickému potoku, na jehož břehu jsme se utábořili a uvařili poslední puřákovou večeři. Po večeři jsme ještě pekli na vařiči Apiho marshmallowy, ale poté už jsme šli spát.

Den 4

Ráno jsme vstali tak nějak kolem osmý. Nasnídali jsme se a po dalších nezbytných ranních procedurách jsme vyrazili. Předtím se ještě Vinyl pokusil přidat Lukášovi do batohu asi 5 Kg porcelánu, ale bohužel neúspěšně. Došli jsme k bývalé Arnoštově leštárně. I toto místo nás poměrně zklamalo, nicméně tam byly zajímavý zbytky strojí. Taky jsme se tam snažili prolízt do jakýhosi zamčeného sklepa, ale také neúspěšně. Po chvíli průzkumu jsme usoudili, že je na čase odejít.

Ale po dalších asi 200 metrech chůze jsme objevili vodní hrátku - malý mlýnský kolo i s náhonem. Tak jsme si řekli, že je čas na další pauzu a blbnutí. Jenom rychle uvedu situaci: na potoce byla udělaná přehrada z kamení - hlavní část potoka tekla normálně svým korytem a část tekla do koryta náhonu, který se dal u přehrady libovolně zavírat či otevírat. Voda z náhonu se potom dala propustit pustit na mlýnské kolo, které ještě pak převodem otáčelo malým kovovým stolkem. Pokud jste vodu na mlýnské kolo nepustili, tekla ved-

lejší korytem, které se po chvíli spojilo s tím od kola a společně pak vyústily vodopádem zpět do hlavního potoka. My jsme začali důkladným ucpáním a zvýšením přehrady koryta vedle mlýnského kola, abychom co nejvíce vody svedli na mlýnské kolo. Potom Vynyla napadlo, že bychom mohli udělat ještě přehradu těsně před mlýnským kolem, aby voda tekla víc z výšky. Pár lidí to začalo realizovat a já s Lukášem jsme šli k přehradě u hlavního potoka, abychom ji vylepšili. Lukáše to nějak nebavilo, takže se vrátil zpátky (ještě předtím uzavřel přítok vody do náhonu) a já jsem se jal přehradu ucpávat aby co nejvíce vody teklo do náhonu. To se mi docela povedlo a proto jsem se také vrátil.

U kola jsem ale zjistil, že Vynilovi s Bart se přehradu nepodařilo udělat, protože měli špatný materiál. Po objevení cihel v nedaleké ruině se ale tento problém vyřešil a tak jsme budovali přehradu. Naším cílem bylo roztočit kolo co nejrychleji. Dělal jsem přehradu nad ním, pod ním, prostě zkoušeli jsme všechno možný, ale bylo to spíš kontraproduktivní. Poté se už stavby zvrhly na točení kolem v protisměru za účelem pocákat vodou co nejvíce lidí. Poté, co byli všichni alespoň trochu namočení, jsme konečně vyrazili.

Došli jsme ke studánce kus za vesnicí Ostrůvek a tam jsme se naobědvali. Debaty na tomto obědě se ale nějak zvrhla a připomínala spíše slovní průjem.

Když už do odjezdu autobusu z Lesné nezbývalo příliš mnoho času, vyrazili jsme. Šli jsme ještě asi 5 Km k rybníku, kde jsme se koupali. Já a Api jsme tam závodili v plavání a tak jsme se uhnali, že po vylezení na břeh jsem třeba já spadl zpátky do vody... V tu chvíli nám ale zbývalo asi 15 minut do odjezdu autobusu. Nezbývalo nám, než se urychleně zabalit a spěchat na onen autobus. Ten jsme tak akorát stihli a odjeli s ním do Tachova. Cestou do Tachova jsme s Vynilem hledali v zákonech správné odpovědi na naše debaty o pravidlech silničního provozu. Výzku-

my v autobuse a následné moje výzkumy doma ukázaly, že jsem měl ve 100% případech pravdu, zatímco Vinyl nikdy (tam, kde jsme se neshodli). Tak si to pamatujte, až se s ním budete o něčem přít a on bude (jako mně) říkat, že musí mít pravdu, protože má řidičák, tak nemusí! :D.

Z Tachova jsme jeli dalším autobusem do Plzně. V tomto autobuse jsme také potkali jednu nepříjemnou paní, která nám vyhrožovala, že nám batohy vyházi ven a taky jednoho moc milého pána, se kterým jsme si povídali. Po příjezdu do Plzně jsme šli ještě nakoupit do Lidlu. No a pak už jsme odfrčeli expresem do Prahy.

Hlášky:

Bavíme se o UV záření...

Bart: „Já vám dám UV záření!“

Vtip: „Ty máš UV záření?“

Bart: „Jasně, to chutná jako jogurt.“

Debata na obědě...

Api: „No můj táta dělá domácí majonézu...“

Bart: „Jojo, ta se dělá z malejch kuřat... Ehm, teda vajec.“

Vinyl: „Já bych šel zase vyrabovat nějakou vesnici...“

Debata o obědech...

Api: „No, já mám na dva obědy pět housek.“

Vtip: „To je teda docela málo.“

Api: „Stejně to je jenom záminka, abych mohl jíst tu šunku...“

Řešíme, kde je signál...

Api: „Támhle dole!“

Apimu se vykydla šunka do batohu...

Api: „Sakra, ale já na to nemám žádné pytlík...“

Lukáš: „Tak já mám pytlík na špinavý konzervy, tak když mi vezmeš ty konzervy, tak ti ho dám.“

Při psaní hlášek..

Api: „A co jsem vlastně řekl?“

Petra: „No ty jsi toho řekl hodně.“

Po vystoupení na Smíchově, Api řeší, čím pojedou domů...

Vtip: „Támhle tím autobusem chceš jet! Tím směř Řitka.“

zapsal Vtip

Petra: Po vybalení batohu v Praze jsem měla opravdu radost! Inu, Istivý plán jim vyšel - při obědě mi strčili do batohu hned dva izolanty - jeden pěkně hluboko až ke spacáku a druhý jako „volavku“ nahoru, záměrně tak, abych ho klidně našla. Stalo se - oddechla jsem si, izolant vyhodila a radovala se, jak jsem jim to překazila. No, víme, kdo se smál naposled. Nicméně jsem se to rozhodla oplatit a z izolantu jsem udělala putovní těžítka. Jestli se mu neseťřely všechny nápisy, tak někde putuje dodnes. Třeba se k vám také dostane...

Stavíme přehradu

Tygří družinovka s Broukem – Srbsko

23.–25. 9. 2022

V sobotu ráno jsme vstali, sbalili si a dali si snídani. Měl jsem narozeniny, takže jsme si dali medovník, který byl již trochu hranatější. Vyrážíme prozkoumávat štoly. Došli jsme k jednomu vstupu, ale je zavřeno. Brouk leze dolů pro nůž a za chvíli se vrací. Všechny pokusy jsou marné, takže se vracíme k batohům a vyrážíme směr Tetín. Po cestě si u Vechtrovny ještě necháme rozjet peníze (*vlakem, pozn. redakce*). Marino korunu, já dvacetice (prosím nekecnete nás).

Po náročném výstupu jsme na Tetíně. Prolézáme jednu menší jeskyni a lezeme zase dolů. Krátká zastávka v obchodě a potom oběd.

Sestup zpět dolů kolem vodopádů a se zastávkou v jeskyni. Na konci úzké svažující se chodby nás vyděsil bílý plastový kůň. Jde se do Srbska k mostu. V Srbsku jsme se občerstvili v hospodě a pokračovali kolem Bubovických vodopádů do Liščího lomu. Musíme prolézt podzemní chodbou i s batohy, ale nakonec to zvládnem. V Liščím lomu je docela pěkně. Ustéláme si, sbíráme dřevo, rozděláváme oheň, když tu nás k smrti vyděsí hlas: „Vy se tady dřete...“ Ukazuje se, že to je něco jako zdejší správce, o kterém se později dozvídáme, že si říká Velmistr Geographo. Dáváme si miláno a jdeme spat.

Neděle

Vstáváme, uklízíme, prolézáme podzemí a jdeme pryč. Projdeme kolem Amerik a jdeme ke Karlštejnu, avšak včas si všimneme cedule, že je tam jakýsi festival a vstup do města se platí.

Obcházíme to tedy oklikou a tak tak stíháme vlak. Rozbil jsem si koleno, ale už jdeme domů. Po cestě vlakem si povídáme. Hlavní nádraží, kolečko a konec.

Api

Brouk na sloupu

Brouk a Velká Amerika

Podzimní sraz v Kácově

7.–9. 10. 2022

Den první

Letošnímu srazu předcházela trochu zmatečná debata, kdo, kdy, jak a s kým pojedje. Většina jela až v sobotu, Tatouch, Máša a Horác jeli v pátek večer (do Ratají nad Sázavou), a tak nějak jsme tam zbyli já a Api. Jelikož v pátek mělo být nádherné počasí, tak jsme se dohodli, že pojedeme taky v pá-

tek, ale narozdíl od Tatoucha a spol. do Uhlířských Janovic. Sraz na Hlaváku jsme si dali v 15:45 (odjezd vlaku 15:59). Pro mě se celý pátek nesl tak trochu v duchu nestíhání. Asi v půl třetí jsem přijel na kole ze školy, rychle si dobalil batoh a utíkal na Hlavák. Tak trochu jsem doufal, že Api, který je na domácí škole, by tam mohl být dřív a obsadit místo ve frontě na lístky. Nicméně když jsem tam asi 2 minuty před srazem

Oliverovi se sbíhají sliny

přišel, Api tam nikde nebyl. Tak jsem rychle obsadil místo ve frontě (byla pěkně dlouhá) a volám Apimu, kde je. Prý že přijde pozdě a ať mu koupím lístek. Tak jsem tu frontu vystál a koupil lístky. To už našťestí Api přišel a tak jsme mohli s rezervou asi 3 minuty vyrazit na nástupiště. Vlak měl našťestí (jak jinak) pár minut zpoždění, takže jsme to nakonec stihli v pohodě. Vlakem jsme dojeli do Kolína, kde jsme jentaktak stihli přípoj do Uhlířských Janovic. V tomto druhém vlaku jsme taky potkali takového zajímavého podnapilého chlápka.

To už jsme ale byli v Janovicích a tak nám nezbývalo, než vystoupit z vlaku a vyrazit. Cestou Janovicemi jsme ještě nasbírali něco ořechů a pár hezkých jablek. Když jsme vyšli z Janovic a odešli ze silnice, potkali jsme spáleniště, kde se páčila slepice. Původně jsme sice chtěli spát v lese kousek vedle, nicméně po mých loňských vzpomínkách na „vraha“ a po této příhodě se slepicí jsme se rozhodli pokračovat v cestě. Cestou ještě sbíráme další jablka. Nakonec táboříme až za úplné tmy kus za Starými Nespěricemi. Místo jsme našli celkem pěkné, jen tam v noci okolo pořád šustila asi prasata, či co. S pocitem, že jsme ušli asi polovinu celkové trasy a že tedy zítra nemusíme hrotit odchod, jdeme spát.

Den druhý

Ráno asi v 6:30 zvoní Apimu budík. To nás moc nepotěšilo, ale ještě hodinu jsme se jen tak váleli (byla celkem zima). Poté jsme si uvařili kafe a čaj na vařiči a nějak se vykopali. Mezitím nějak zjišťuji, že jsem si doma ve včerejším spěchu zapomněl sýr na soutěžní večeři, krojovku a lžiči. Tolik věcí najednou jsem si snad ještě nikdy nezapomněl. Koukám do mapy, kde je nejbližší obchod, ale je celkem daleko, takže na to kašleme. Nakonec se nějak zabalíme, a tak vyrážíme na cestu.

Hned v první vesnici (tuším Stará Huť) se nás nějaký pán ptá, zda nechceme pivo. Na odpověď, že nám není osmnáct, odpoví, že to je jedno. Nakonec se nám povede pivo odmítnout (ač toho později litujeme - mohli

Marino s Užem pečou pizzu

jsem ho nabízet k soutěžní večeři) a tak můžeme jít dál. V další vesnici (Tlučeň), sbíráme ořechy a taky jeřabiny. Poté jdeme do Petrovic 2, kde nám Tatchou doporučil prozkoumat nějakou starou zvonici. Naneštětí byla ale zamčená. Poté už jen procházíme Losiny, sbíráme jablka a docházíme na místo srazu. Cestou se Api pokouší přejít propadlou a shnilou lávku, ale při tom zahučí do potoka. Na místo srazu docházíme jako první a tak nemusíme s ničím spěchat. Mně se ještě podařilo navázat spojení s domovem a zjistit, že Maďal ještě nevyrazil a tudíž mi může zapomenutí věci přivést. Po této dobré zprávě s Apim začínáme sbírat dřevo na náš vařiči oheň.

Když už máme dřeva dost, akorát přichází ostatní (Kamzíci, Ptakopysci, Stegosauři, Oliver, Vinyl a Už s Marinem). Potom se tak nějak všeobecně obědvalo a debatovalo o politice a zákonech. Poté už je ale čas začít vařit.

Soutěžní jídla byla následující: Já s Apim jsme vařili boloňskou omáčku, kompot a jablko-mrkvovo-ořechový salát. Kašan s Tondou vařili špízy a trdelníky. Pepík s Kubou M. dělali tortilly. Už s Marinem dělali pizzu (celý jejich projekt vypadal hodně slibně, ale nakonec je celkem připálili). Ponik s Pepou dělali jakési švábské noky, zatímco Stegosauři noky carbonara. Během vaření po-

stupně přijeli Maďal, Stonožka a Vojta a taky Ttouch a spol. Po dovaření soutěžních jídel byl slavnostňák (za jehož přípravu je namístě poděkovat hlavně Ttouchovi, Olive- rovi, Vinylovi a Maďalovi, kteří se na jeho přípravě podíleli nejvíce).

Čertem je letos Kuba Marek. Na slavnostňáku Oliver oznámil, že všechna jídla byla moc dobrá a že vítěz se musí vylosovat. Nevím, jestli to byla úplně pravda, mně osobně to přišlo trochu zvláštní (pak se z tý výhry nikdo nemůže doopravdy radovat). Nicméně losoval Vojta a vytáhl mě a Apiho. Zda v tý čepici byly doopravdy všechny jídla, nebo třeba jen pár nejlepších, se už asi nikdy nedozvíme. Nerad bych tady ale rozvíjel jakési konspirační teorie, a tak se pojďme vrátit k věci. Slavnostňák byl celkem dobrej, ačkoliv nás bylo celkem málo a hodně lidí (včetně mě), odešlo brzy spat.

Den třetí

Ráno Maďal rozdělal oheň, což výrazně zvýšilo motivaci všech ostatních vstávat (i přesto tu byli tací, kteří vyspávali do desíti). Ráno ještě s Apim vaříme kotlík kompotu z našich zbylých jablek. Kupodivu se po něm docela zaprášilo (a to ani nebyl skoro vůbec oslazený). Potom už jen uklízíme tábořiště a chystáme se vyrazit. Kaštan vymýšlí „akci jablka“, která spočívá v tom, natrhat v Kácově hodně jablek a nechat si je levně smoštovat. Přidáváme se k němu já, Kuba M, Tonda a Pepík. Většina ostatních jde klasickou cestou přes Polipsy, zatímco my jdeme s Vinylem (který potřebuje být brzy doma) nejkratší cestou do Kácova. Tam nás opouští Vinyl a my začínáme sbírat jablka. Já lezu po stromě a třesu jablka a ostatní drží dole pod stromem napnutou Kaštanovu plachtu. Jablek nasbíráme hrozně moc (asi 60 Kg) a musíme jimi naplnit dva batohy (jejichž obsah přendáváme do těch ostatních) a dvě tašky.

Jelikož moštárna je asi 2 Km daleko a nám se s touhle bagáží nechce chodit pěšky, rozhodujeme se, že pojedeme vlakem. Takže v klidu obědváme. Kaštan měl dlouhou chvíli, a tak na okolo projíždějící cyk-

Tondovy špízy

listy dělal ksichtíky (potom, co projeli, tak aby ho neviděli). To bylo ještě celkem v pohodě, ale když to začal dělat i na auta, musel jsem mu vysvětlit, že ta obvykle mají zpětná zrcátka. Poté já ještě lezu na strom a klepu ořechy (musím říci, že cesta dolů byla celkem nepřijemná). Poté už ale rychle jdeme na vlak. Tím jedeme jednu zastávku, což nás vychází na 50 Kč (v Praze jsme zjistili, že nás průvodčí podvedl).

Z vlaku jdeme k moštárně, kde si musíme vystát strašně dlouhou frontu. Sraz s ostatními na zastávce máme v 15:20 (vlak odjíždí 15:27). Cca v 15:15 se na nás konečně dostane řada. Moštu jsme získali 33 litrů (stál 10 Kč za litr). Než jsme ale mošt vyčepovali do lahví a zaplatili, bylo 15:26! Když hážeme batohy na záda a vybíháme z moštárny, akorát vidíme vlak, jenž přijíždí do stanice. Tak jsme si užili sprint na 200 m s batohy. Vlak jsme nakonec stihli, ale bylo to do slova o vteřiny. Ve vlaku už jen třídíme naše batohy zpět do původních stavů, počítáme různá vyrovnání a dělíme mošt. V Praze již každý vystoupil, kde se mu to hodilo, a to byl tedy konec podzimního srazu.

Vtip

Podzimní tábor – Holostřevy – Zlatá horečka

27.-30. 10. 2022

Čtvrtek

Sešli jsme se v 9:20 na Hlavním nádraží a vyrazili vlakem do Plzně a pak dalším vlakem do Svojšína. Ze Svojšína jsme vyrazili směr Holostřevy a cestou jsme hráli různé hry v týmech, do kterých jsme byli rozděleni. *Například jsme (na jedné hře, pozn. red) vždy dostali čas nebo časové rozmezí a do toho času jsme museli po cestě doběhnout co nejdál, položit tam kolík, a do času se vrátit zpět. Tuhle hru vyhrál Vtipův tým, druhý byl Apiho tým a v těsném závěsu tým Lukášův. Poté jsme nějakou dobu šli a pak jsme hráli hrátku, že jsme museli přinést různé věci. Co všechno si nepamatuji, ale vím, že největší problém dělalo týmům přinést tři druhy jehličnanů. Tuto hru jsem hrál malinko „na susáka“, protože se mi například podařilo vydávat pýchavku za žalud, či random houbu za holu-*

binku mandlovou (o určení houby nicméně vůbec nešlo, stačilo přinést doě libovolné houby, pozn. red.). Poté jsme přišli na faru, ostatní šli bydlet do chalupy a já a Kuba do stanu. A pak jsme hráli ještě jednu hru, kterou vyhrál náš tým (hra spočívala v tom, že všichni členové týmu, až na jednoho, měli zavázané oči – vidoucí člen zase neměl nohy. V této sestavě musel tým najít na zahradě fary Petru, Marina či Uže, pozn. red.). Pak byla večere a pak jsme si za doláče nakoupili claimy, na čemž jsme mohli buď vydělat nebo prodělat, podle toho, jaké jsme měli informace a štěstí. Poté jsme šli spát.

Kaštan

Pátek

V pátek ráno byla brutální rozcvička. Ke snídani byly záviny a potom se šlo na výlet. Našel jsem na dvoře placku, na které bylo napsáno: „Pax a pusu!“ Dal jsem jí Bart a ta to změnila na: „Pac a pusu!“ Ná-

B3 je... špatný claim!

Xenon

sledně chtěla tento pozdrav psát na úřední dopisy.

Bart: „To musíš napsat třeba když dáš o přestup. Třeba: „Vážený pane říditeli, ráda bych přestoupila na vaší školu. Pac a pusu, K. Pozniaková...“

Na výletě jsme hráli dvě hry. Jednu na kolíkování kruhů a druhou na kradení zlata. Při návratu do chaty jsme potkali Vynyla. Po cestě jsme sbírali zlato, které tam Bart rozházela, ale nakonec to k ničemu nevedlo (*byly to pozlacené kaštaný, které tam všehovšudy Bart možná spíš vytrousila, žádné body za nalezení ale každopádně nebyly, pozn. red.*). Večer jsme prodávali zlato a nakupovali claimy, poté nám Horác promítal fotky z Kanady a USA (konkrétně z Yukonu, Chilkootského průsmyku a Dawsonu). Mezitím jsme postupně, jeden po druhém, odcházeli na bojovku. Šel jsem až jako poslední a skoro jsem to nenašel... Když jsem se vrátil, všichni už spali, tak jsem si šel tak lehnout.

Api

Sobota

Ráno jsme s Kaštanem hráli ruletu ještě ve spacáku, tím pádem jsme nevěděli, že je rozcvička. Naštěstí na nás počkali a když jsme vylezli ze stanu, tak jsme ještě čekali na ostatní opozdilce Když jsme se dočkali, tak jsme vyběhli a Api si cestou rozbil koleno, takže mu Vtip řekl, ať jde zpátky do chalupy. My ostatní jsme běže-

li k brodu opláchnout si obličej. Když jsme se vraceli do chalupy, potkali jsme Apiho, který říkal, že ho to strašně bolí, a že si koleno jde umýt k brodu. Tak jsme šli chůzí, aby nás došel. Když už jsme šli celkem dlouho, tak jsme si řekli, že se trochu ještě proběhneme a pak se protáhneme a přitom počkáme na Apiho. Když jsme se protáhli, tak nám došlo, že jsme to protáhli, takže jsme všichni trochu popoběhli na snídani, což bylo müslí. Potom nám bylo oznámeno, že se půjde na delší výlet, při kterém se nebudou hrát žádné hry. Cestou jsme se rozdělili na dvě skupiny a pak jsme se potkali u nějakého posedu a potom jsme přišli do vesnice, která se jmenovala Borovany. Byla tam skládka na návsí, tak jsme ji prohledali a našli jsme tam spoustu věcí - třeba čistý montérky a monitor, který funguje. Ostatní, co se nechtěli přehrabovat, nám utekli.

Po večeri každý tým připravil jídlo z věcí, co si na začátku vybral, a připravil nějakou scénku na téma cesta do Dawsonu.

Dostali jsme klíče od kostela

Vypadá to na hraní trojnožky s imaginární trojnožkou

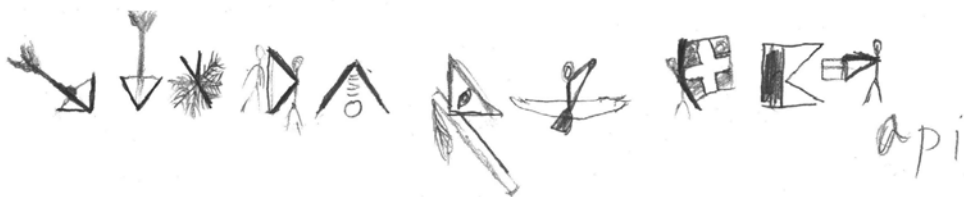
Téměř nikdo se nedržel tématu. Po scénkách a ochutnání jídel bylo kasino. Skončilo v 23:00 zruha. Já s Kaštanem jsme ještě dlouho povídali.

Kuba

Neděle

Ráno bylo trochu zmatečné. Jelikož se v noci změnil čas, tak nikdo moc nevěděl, kdy má vstávat. Nakonec to nějak dopadlo a k snídani jsme si někteří dali zbytky ze včerejška a zbytek müsli. Poté ještě byly Tatouchovy a Horácovy záviny. Po sní-

dani jsme si zabalili batohy, menší odešli ven a my se jali uklízet faru. Tradičně okolo toho byly různé debaty, co všechno uklízet, jestli vytírat podlahu a tak podobně. Nakonec jsme myslím faru uklidili docela dobře a tak jsme se mohli taky vyhrabat ven. Venku se ještě chvíli četlo, poté jsme udělali kolečko a část nás odešla na vlak (zbytek jel autem). My, kteří jsme šli na vlak, jsme tedy vyrazili opět do Svojšína. První část cesty jako vždy nebyla moc hezká, šli jsme mezi poli a přes dálnici. Kousek za dálnicí jsme

si dali pauzu a hráli jakousi Mrkvinu parafázi na schovku, která se spíš podobala hře na babu s „nakažováním“. Zábava to ale každopádně byla. Když jsme byli dostatečně uběhaní, vyrazili jsme dál. Zde už byla cesta hezčí - vedla po loukách a lese, a tak jsme si mohli užít něco podzimních barev a v jednom docela hezkém lese zastavit na oběd. Při obědě se rozhodujeme, že bychom rádi jeli vlakem o dvě hodiny dřív, než jsme původně plánovali. Oliver volá rodičům Stegosaurů, jestli si pro ně budou moci přijít na nádraží dřív. Jelikož do odjezdu dřívějšího vlaku úplně moc času nemáme, vyrážíme na cestu a Oliver zkouší opět obvolat některé rodiče, kteří mu to napoprvé nezvedli.

Na nádraží ve Svojšíně přicházíme s rezervou asi půl hodiny. Usazujeme se tedy na trávníku za nádražím, čteme a Oliverovi se podaří domluvit předání všech Stegosaurů. Po uplynutí oné půlhodiny

nastupujeme do poměrně plného vlaku. Obsazenost sedadel byla cca 50 % a dalších zhruba 20% sedaček zabíraly batohy některých cestujících. Nad tím mírně žasneme a obsazujeme prostor na plošině u dveří (zůstal průchozí). Do Plzně přijíždíme na čas a psychicky se připravujeme na cestu narvaným vlakem jedoucím až z Mnichova. Moc nepomohlo ani připojení dalšího vagonu v Plzni. Nicméně poté, co se nám to podařilo ve vlaku nějak zorganizovat, chodbička zůstala poměrně dobře průchozí. Cestou nám Tattouch ukazoval z vlaku několik zajímavých věcí (násep pro vlak přes Kařezský rybník, staré nádraží kus za Kařezem, „teď mávejte z okna Alfonsovi, teď Klaxonovi“ aj.). Teď je 15:44, všichni sedíme na chodbičce vlaku někde u Srbska a nezbyvá než předpokládat, že se za několik desítek minut v Praze jako vždy rozejdeme do svých domovů...

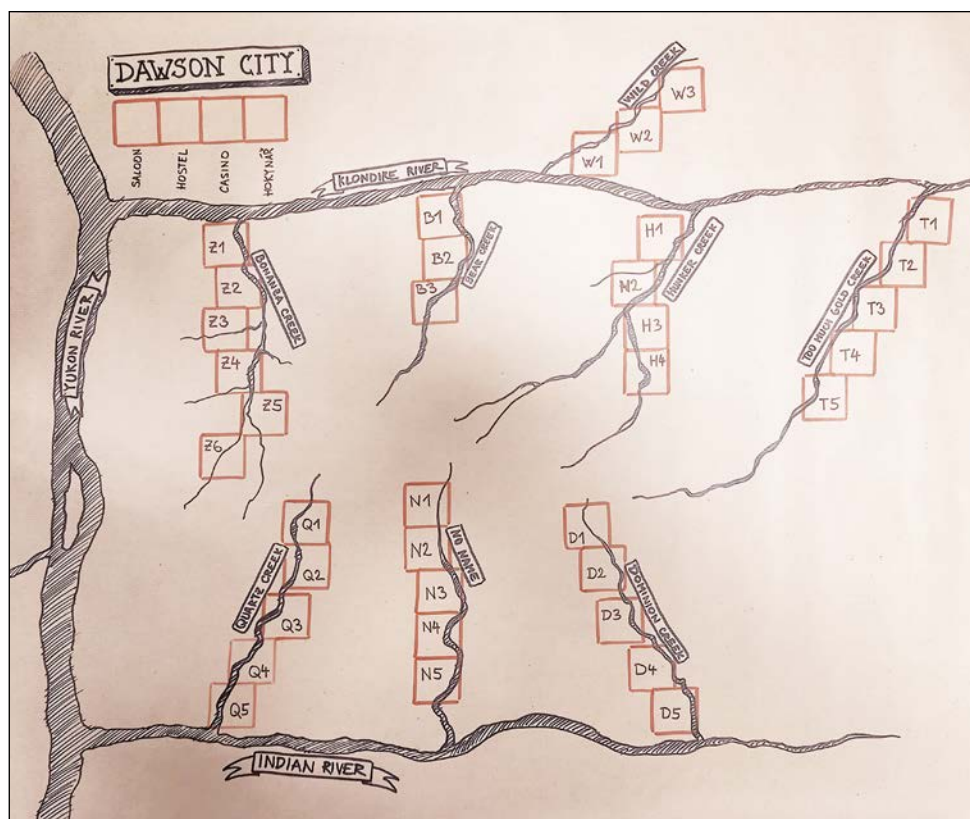
Vtip

Místy byla cesta tak bahnitá, že se Brouk s Anežkou nakonec rozhodli zde kočárek nechat

Dolary týmy dostávaly za hry a práci ve službě (autor kresby Mrkev)

Mapa zlatých nalezišť

Pracovní akce a kec s dražbou

11. 11. 2022

Pracovní akce se konala těsně před kecem a bylo na ní mnoho lidí. Když se rozebíraly práce, tak se mně povedlo urvat si mytí záchoda, za což byla dvojnásobná sazba chechtáků. Vycídlil jsem celou záchodovou místnost. Co mezi tím dělali ostatní, nevím, ale dostal jsem hodně chechtáků. Pak konečně začal kec s dražbou. Dražilo se spousta věcí, z čehož hlavní

byla hamaka, 2x provázková síť, promítačka MEOPTA, bunda, trička a spousta jiných věcí. Dražba začala a já si vydražil spoustu věcí: provázkovou síť, mikiny, sluneční brýle, duši na auto (*Vinyl ji našel v klubovně a správně usoudil, že ji nechceme, pozn. red.*) tílko a další drobnosti. Utratil jsem úplně všechny svoje chechtáky, ale domů odcházel s pocitem, že jsem něco získal.

Kaštan

„Spravím ji a nafouknu a pojedu v tom na vodu!“

Kaštan má na sobě: vydražené trenky přes kalhoty, vydražené tílko, vydražené opelichané tulení pásy, vydražené sluneční brýle (fotografie použity bez svolení dotyčného (kvůli časovému presu), tímto se modelovi omlouváme a doufáme, že nás nebude žalovat.)

Drakiáda s Ginkgem

12. 11. 2022

Sešli jsme se na zastávce Zlíchov. Už má zajímavého draka. Prý mu asi sedm let visel na stěně v pokojíčku. Jsem zvědav, jak bude létat. Přijíždí Ríša a po asi půlhodině čekání taky Marino se zbytkem Ginkga. Jdeme do kopce a podél kolejí a pak jen výš a dál do mlhy. Bílo. Složil jsem o tom haiku:

Nevídím na krok.

Mlha je všude kolem mě.

Stačí krok a sráz...

Vylezli jsme nahoru a tam jsme chvíli jen tak seděli. Potom nás Nejvyšší moc oddílu Ginkgo svolala a vysvětlila nám pravidla a dala nám půl hodiny na to se najíst a vymyslet nějakou historku o našem drakovi. Mlha se mezitím zvedla, tak jsme se pokoušeli pouštět draky. Veverkám se rozbil již při prvním letu o Marinův obličej, Pavoukům vydržel skoro do konce, Chobotnicím občas i lítal, Ríšův byl sice docela dobrý, ale Ríšovi to moc nešlo, já jsem dal ze začátku jen pět minut, ale nakonec jsem ve vzduchu vydržel půlhodinu. Poté bylo vyhlášení a šlo se oklikou na tramvaj. Cesta zpět byla dost krkolomná.

Api

Drakiáda

Tygrí schůzka v podzemí s Gingkem

14. 11. 2022

14. listopadu jsme se měli sejít s Gingkem v Divoké Šárce a zahrát si Petřinu hru v podzemním krytu. Já jsem tam přijel na kole, protože jinak bych to ze školy nestíhal. Musím teda říct, že cesta úplně temnou Divokou Šárkou byla docela dobrodružná. Nakonec jsem ale na místo srazu dorazil jen s malým zpožděním. Po chvíli jsme vlezli do podzemí a Petra nám vysvětlila pravidla hry. Byli jsme rozdělení na dva týmy a snažili se ukoristit jakési žetony z misek někde v krytu. Přitom jsme po sobě ještě stříleli hadrákama a tenisákama. Hra byla hrozně hezká, neboť tunely byly osvětleny prakticky jen svíčkami. První kolo náš tým na

plné čáře vyhrál. Poté jsme si prohodili domečky a hráli druhé kolo. Vyhrál ho o hodně druhý tým. Bylo nám tedy všem jasné, že ten první domeček je prostě lepší. Třetí kolo jsme si tedy zahráli se změněnými pravidly. Mně osobně se líbilo asi nejvíc, protože bylo víc o strategii (neměli jsme tolik životů). Po celkovém součtu bodů hra skončila nerozhodně. S tím byli myslím všichni spokojení a tak jsme kryt opustili a vydali se společně zpět k tramvajové zastávce. Tam jsme udělali kolečko. Část šla poté ještě do nějaké hospody popíjet pod záminkou výměny zkušeností či tak něco. Brouk nás potom ještě obštědřil jedním kakaem.

Vtip

Chodba smrti

Zkapalněné texty písní

1) Trochu se nám pomotaly názvy písní, filmů, knih, skladatelů... a mnohé další. Dokážeš najít dvojice, které k sobě patří? 2) Poznáš, o jaké písně jde?

1

Čarodějnice z Bullerbinu
 Bob a Julie
 Suchý a Werich
 Robinson Holmes
 Labutí řeka
 Bedřich van Beethoven
 Tři roky prázdnin
 Katedrála v Jezerní kotlině
 Děti z Amesbury
 Karel Pů
 Tři stateční
 Medvídek IV.
 Wolfgang Garrigue Mozart
 Abraham Donald
 Červené jezero
 Maxipes Hugo
 Ludwig Smetana
 Vrchní vstávej
 Elvis Aaron Čajkovkij
 Karlova ulička
 Sedm mušketýrů
 Honzo prchni
 Kačer Lincoln
 Victor Fík
 Dva muži ve člunu
 Romeo a Bobek
 Bylo nás 20 000
 Voskovec a Šlitr
 Ludwig Smetana
 Sherlock Crusoe
 Tomáš Amadeus Masaryk
 Pět mil pod mořem
 Petr Iljič Presley
 Zlatý most
 Bedřich van Beethoven
 Chata svatého Víta

2

Za kokos je vesta, jako pádná gesta, hloubená je s trolama.

Těch hroznejch vlků co sežerou pomej j tvejch snů, těch asi už se nestraníš dopoledních dnů.

Živel je jen nehoda, jednou jsi v dole jednou v oboře, živel plive jahoda a smrk je jako v noře.

Tvou pokladní vak těžce plní, v mejch kuších jenom vítr čumí. Hraj kolem slati svý, jen naši kníra sní.

Červe má semele v páře, červe má semele v páře. Hokej! Hokej! Předě ruce, larví žháře.

Já ho vez a ne po medu, já ho vez a na půdu, sliby země tajný kříčel, orby mně vzdal se peru.

(autorem je pravděpodobně Magyal)

Tábor byl na téma Odysseovy cesty. Na táboře nás přepadli Ginkgaři. Článek o přepadu vyšel v čísle 63 a byl převzat i do ginkgařského časopisu. ■ ■ ■ Tygři na konci prázdnin vyrazili na čtyřdenní puťák do Českého lesa. ■ ■ ■ Během září proběhly místo vody družinovky. ■ ■ ■ Letos na podzimním srazu byla dokonce i pizza. Všechna jídla byla stejně dobrá, a proto losem vyhrál Vtip s Apim, kteří vařili těstoviny s červenou omáčkou. ■ ■ ■ Na podzimním táboře jsme jako zlatokopové rýžovali zlato. ■ ■ ■ Proběhla pracovní akce v klubovně, na kterou přišel nebývalý počet pracantů. Následovala dražba, na které Vtip

vydražil starou promítačku na kotoučový film, Kaštan duši z kola od auta, a další účastníci spoustu dalších věcí. Celkem bylo během dražby vybráno několik tisíc chechtáků. ■ ■ ■ Api, Marino a pár Stegosaurů se přidalo na ginkgařskou drakiádu ■ ■ ■ Tygři hráli hru v podzemí v Šarce. ■ ■ ■ ČTU zorganizovala orienták u Motola, kterého se z Vyšehradu zúčastnilo 8 běžců. Vyhrál Maďal s časem 22 minut, Vtip skončil s časem 32 minut na třetím místě. ■ ■ ■ Guláš Mikuláš na téma Limonádový Joe proběhl ve Stromovce společně s Ginkgem. ■ ■ ■ Tygři měli dvě redakční schůzky, na kterých pomáhali dát dohromady tento ŠUP.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!